

ارتقاء خواص مکانیکی و مقاومت به خوردگی تنشی آلومینیوم ۷۰۷۵ به وسیله نورد و عملیات پیرسازی دو مرحله‌ای

حمیدرضا فولادفر^۱، بابک هاشمی^۲ و موسی یونسی^۳

۱- مربی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد زرگان

۲- استادیار مهندسی مواد، دانشگاه شیراز

۳- دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهر مجلسی

hamid_ff@yahoo.com

چکیده

پیرسازی دو مرحله‌ای، عملیات حرارتی نوینی است که بر روی آلیاژهای گروه ۷۰۰۰ آلومینیوم و به منظور افزایش مقاومت به خوردگی تنشی و حفظ استحکام بالای آنها، به عنوان جایگزین عملیات حرارتی T_6 که منجر به افت مقاومت به SCC این آلیاژها می‌شود، پیشنهاد شده است. این عملیات شامل یک مرحله پیرسازی کوتاه در دمای ۲۰۰ درجه سانتی‌گراد پس از کوئنچ، کوئنچ مجدد و سپس پیرسازی به روش معمول در دمای ۱۲۰ درجه سانتی‌گراد، به منظور دستیابی به توزیع ریز و پراکنده ذرات فاز ثانویه است. در این تحقیق به بررسی و بهسازی عملیات حرارتی نوین پیرسازی دو مرحله‌ای آلومینیوم ۷۰۷۵ پرداخته شده است. انجام یک مرحله نورد سرد پیش از بازگشت و نیز یک مرحله پیش از پیرسازی مجدد، باعث افزایش همزمان استحکام تا اندازه نمونه T_6 و مقاومت به SCC آلیاژ تا نمونه T_{73} شد. کرنش اولیه منجر به تشکیل بیشتر رسوبات فاز η و کرنش نورد دوم باعث شکست رسوبات روی مرز دانه و افزایش سطح مناطق الکترون ده گردید که هر دو عامل، کاهش اتحلال رسوبات را به همراه داشته و در نتیجه باعث افزایش مقاومت به SCC شدند.

واژه‌های کلیدی:

پیرسازی دو مرحله‌ای، اتحلال آندی، SCC، آلومینیوم ۷۰۷۵.

حاصل می‌شود. مراحل رسوب گذاری از محلول جامد فوق اشباع تا رسوبات پایدار در این آلیاژ به صورت زیر است [۲]:

Solid solution → GP Zones → η ($MgZn_2$)
متأسفانه این گروه در ماکریتم سختی به دست آمده طی عملیات حرارتی T_6 ، تا حدود زیادی مقاومت به خوردگی تنشی خود را از دست می‌دهند. رسوب‌های به وجود آمده پس از عملیات

۱- مقدمه

آلیاژهای آلومینیوم سری ۷۰۰۰ به علت استحکام بالا و دانسیته پایین، استفاده گسترده‌ای در صنایع هوایی دارند [۱]. علت استحکام بالای این آلیاژ، توزیع ریز و یکنواخت رسوبات فاز ثانویه در شبکه است که طی عملیات پرسختی T_6 ،

کوئنچ پایین برای آلیاژهای حساس به نرخ کوئنچ گروه ۷۰۰۰ مانند ۷۰۷۵ مناسب نیست. عملیات دیگر تحت عنوان پیرسازی دو مرحله‌ای توسط وانگ^۴ و همکاران [۸]، بر روی آلمینیوم ۷۰۵۰ انجام شد که عبارت بود از اعمال پیش کرنش ۵٪ پس از کوئنچ، پیرسازی در دمای ۲۰۰ درجه سانتی گراد با مدت زمان‌های مختلف و سپس کوئنچ و پیرسازی در دمای ۱۲۰ درجه سانتی گراد به مدت ۲۴ ساعت.

در این روش طیفی از ترکیب‌های استحکام و مقاومت به SCC پیدید می‌آید که هر کدام از جهاتی خواص قابل قبولی دارند اما در هیچ‌کدام خواص T₇₃ SCC و استحکام T₆ ادغام نشده‌است. در این تحقیق تلاش بر این بوده تا با ادغام کار مکانیکی با عملیات حرارتی در نمونه‌های تهیه شده به روش اخیر، هر دو خاصیت مقاومت به SCC و استحکام آلیاژ ۷۰۷۵ را تا حد قابل ملاحظه‌ای بهبود بخشیم.

۲- روش تحقیق

آزمایشات بر روی یک ورق با ضخامت ۶ mm از آلیاژ آلمینیوم ۷۰۷۵ و با ترکیب ۰/۵ wt % Ti، ۱/۶ wt % Cu، ۰/۵ wt % Zn، ۲/۵ wt % Mg ۵/۶ درجه سانتی گراد و به مدت زمان ۳ ساعت، تحت عملیات محلول‌سازی^۵ قرار گرفتند و تا دمای محیط به وسیله آب کوئنچ شدند. پروسه‌های مختلف حرارتی و مکانیکی اعمال شده روی آلیاژ در جدول (۱) نمایش داده شده‌است. علاوه بر دو عملیات حرارتی معمول T₆ و T₇₃، ترکیب‌های جدیدی از عملیات ترمومکانیکی و فرآیند پیرسازی دو مرحله‌ای نیز بر روی نمونه‌ها آزمایش شد.

در نامگذاری r₁Ar₂a اولیه، A به معنی پیرسازی به مدت ۵ دقیقه در دمای ۲۰۰ درجه سانتی گراد، r₂ میزان کرنش نورد پس از پیرسازی اول و a به معنی پیرسازی طبیعی به مدت ۲ روز و سپس پیرسازی در دمای ۱۲۰ درجه سانتی گراد به مدت ۲۴ ساعت می‌باشد.

حرارتی T₆ عمده‌تاً از نوع GP و آبوده که عامل اصلی افزایش استحکام می‌باشد [۳].

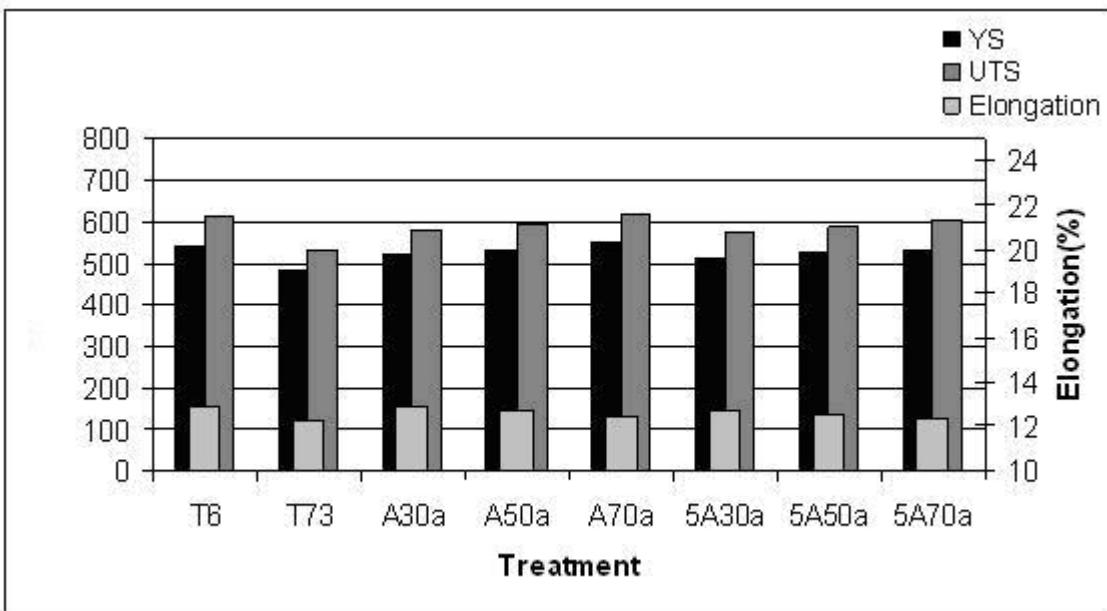
در نمونه‌های فرتوت شده با مشخصه T₇ که از مقاومت به SCC کاملاً قابل قبولی برخوردارند، رسوبات بیشتر از نوع غیرهمبسته و بزرگ‌تر از ۱۱٪ است که منجر به کاهش استحکام بین ۱۰ تا ۱۵٪ این نمونه‌ها نسبت به نمونه T₆ می‌شود [۴]. تلاش‌های زیادی جهت درک مکانیزم SCC این آلیاژها انجام شده‌است و آنچه مسلم است ماهیت بین دانه‌ای ترک SCC و ارتباط این خوردگی با رسوبات روی مرز دانه GBP و مناطق عاری از رسوپ مجاور مرز دانه PFZ است. هر چه اندازه رسوبات روی مرز دانه بزرگ‌تر و فاصله آنها بیشتر باشد مقاومت به SCC بالاتر است [۵].

به منظور دستیابی به این ساختار و ادغام آن با استحکام بالا، چند عملیات حرارتی پیشنهاد شده‌است که از آن جمله عملیات بازگشت و پیرسازی مجدد^۱ است که توسط سینا^۶، در دهه ۷۰ ارائه شد و موفق به دستیابی به آلیاژ با استحکام نزدیک به T₆ و مقاومت به خوردگی تنشی نزدیک به T₇₃ شد. این پروسه شامل آنیل نمونه‌های T₆ در دمای ۱۸۰-۲۴۰ درجه سانتی گراد به مدت ۵ تا ۲۴۰ ثانیه بازگشت، کوئنچ در آب و سپس پیرسازی مجدد مانند عملیات T₆ می‌شد. پس از بازگشت، رسوبات روی مرز دانه درشت و با فاصله شده و مقاومت به SCC را بالا می‌برند و در پیرسازی مجدد، رسوبات ریز در شبکه تشکیل شده و استحکام را به نمونه T₆ نزدیک می‌کنند.

عملیات دیگری با نام کوئنچ دو مرحله‌ای و پیرسازی (SQA) در سال ۲۰۰۷ توسط او^۳ و همکارانش [۷]، پیشنهاد شد که عبارت است از کوئنچ آلیاژ از دمای محلول‌سازی تا حدود ۲۰۰-۲۳۰ درجه سانتی گراد، توقف به مدت ۵ تا ۳۰ ثانیه در این دما، کوئنچ مجدد و سپس پیرسازی به شیوه معمول. در این روش با توقف در دمای بالا، رسوبات درشت و با فاصله زیاد تشکیل شده و با پیرسازی در دمای پایین، رسوبات ریز درون دانه نیز تشکیل می‌شوند که در کل منجر به حصول ترکیب مناسبی از استحکام و مقاومت به SCC خواهد بود. این روش به علت سرعت کل

جدول (۱): پروسه‌های مختلف انجام شده روی نمونه‌ها.

عنوان	عملیات حرارتی
T6	۴۷۰ °C/۳h + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h
T73	۴۷۰ °C/۳h + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + ۱۶۰ °C/۱۸ h
A30a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۳۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + ۲۰۰ °C/۵ min
A50a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۵۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + ۲۰۰ °C/۵ min
A70a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۷۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + ۲۰۰ °C/۵ min
5A30a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۳۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + پیش کرنش ۵% + NA
5A50a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۵۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + پیش کرنش ۵% + NA
5A70a	۴۷۰ °C/۳h + کرنش ۷۰% + کوئچ در آب ۱۲۰ °C/۲۴ h + پیش کرنش ۵% + NA + ۱۲۰ °C/۲۴ h

شکل (۱): نتایج تست کشش برای نمونه‌های مختلف.

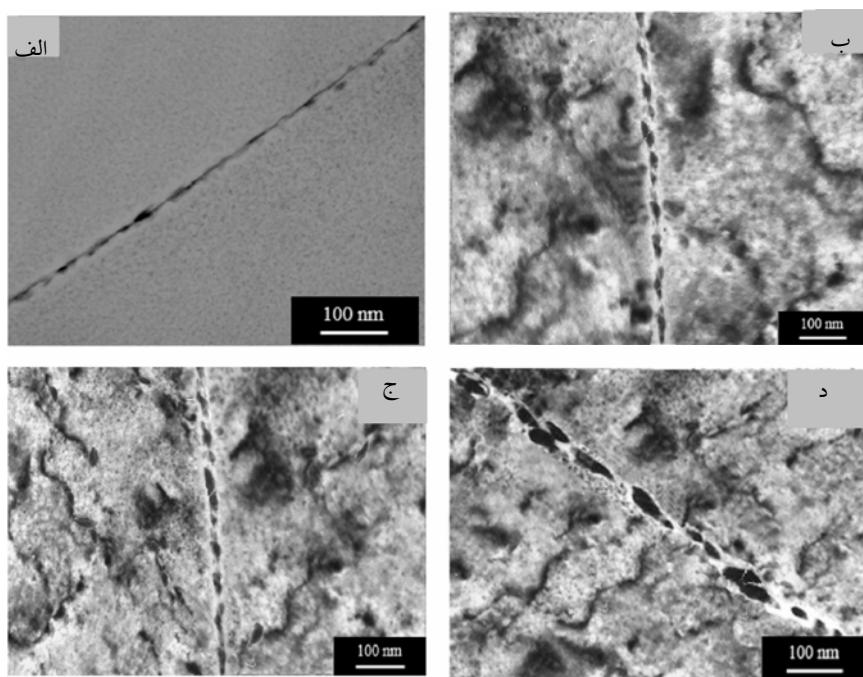
تست شدند. از میکروسکوپ الکترونی روبشی برای بررسی سطح شکست و میکروسکوپ الکترونی عبوری با مشخصات (۱۰۹A، ۲۰۰K، ۲۰۱۰، TEM) برای بررسی ریزساختار استفاده شد.

۳- نتایج و مباحثت

شکل (۱) خواص مکانیکی آلیاژ را پس از طی فرآیندهای مختلف جدول (۱) نشان می‌دهد. همان‌گونه که مشاهده می‌شود،

نمونه‌های تست کشش طبق استاندارد ASTM B557M و با طول سنجه ۲۵ mm و سطح مقطع (ضخامت $\times$ ۶ mm) ماشین کاری و آماده شده و تحت تست کشش یک بعدی با دستگاه 8802 Instron بانرخ کرنش 10^{-3} Sec^{-1} قرار گرفتند. اندازه گیری مقاومت به خوردگی تنشی به وسیله تست کشش با نرخ کرنش پایین (SSRT) در هوا و محلول $\text{KCl} / 5\%$ انجام شد.

نمونه‌هایی مشابه تست کشش با کرنش معمول، ماشین کاری و پولیش شد و با نرخ کرنشی معادل 10^{-3} Sec^{-1} در دمای اتاق

شکل (۲): تصویر TEM مرز دانه در نمونه های (الف) T_6 ، (ب) $A50a$ ، (ج) $A70a$ و (د)

حد رسوبات فاز ۱ بر روی نابجایی ها جلوگیری می کند [۷]. علاوه بر این، افزایش استحکام با افزایش کرنش به دلیل کرنش سختی بیشتر و نیز بالا رفتن دانسته نابجایی ها و در نتیجه توزیع بهتر و ریزتر رسوبات ۱ درون زمینه است. جدول (۲) نتایج تست SSRT شامل استحکام تسليم، استحکام کششی و درصد ازدیاد طول یکنواخت را برای نمونه های مختلف نشان می دهد. نسبت E_{sol}/E_{air} به عنوان معیار مقاومت به SCC درنظر گرفته شده که هر چه این مقدار به ۱ نزدیک تر باشد، به مفهوم این است که مقاومت به SCC بالاتر است. نمونه T_6 نسبت به دیگر نمونه ها کمترین نسبت E_{sol}/E_{air} و در نتیجه کمترین مقاومت به SCC را از خود نشان می دهد و نمونه T_{73} مطابق انتظار از مقاومت به SCC بالایی برخوردار است. در حالت کلی نمونه هایی که پیش از پیرسازی اول ۵٪ نورد شده بودند، بر خلاف استحکام مکانیکی پایین تر شان مقاومت به SCC بالاتری نسبت به نمونه های نورد نشده از خود نشان داده اند. یکی از مکانیزم های خوردگی مرز دانه در طی SCC تردی هیدروژنی است [۱۰].

نمونه T_{73} کاهش استحکام محسوسی را نسبت به نمونه T_6 نشان می دهد که مطابق با نتایج قبلی بررسی شده است. در مورد نمونه های دو مرحله پیر شده می توان دو روند متفاوت را تشخیص داد.

نمونه هایی که تحت ۵٪ کرنش اولیه قرار گرفته بودند، در کل استحکام پایین تری نسبت به نمونه های متناظر بدون کرنش اولیه از خود نشان دادند و در مقابل با بالا رفتن کرنش نورد ثانویه، استحکام تسليم و کششی همه نمونه ها افزایش یافته است. حضور نابجایی هایی که در طی نورد اولیه به وجود می آید، منجر به جوانهزنی مستقیم، ناهمگن و محدود رسوبات فاز پایدار ۱ بر روی نابجایی ها می شود که مقدار عنصر آلیاژی حل شده در زمینه، برای تشکیل رسوبات اصلی استحکام دهنده GP و آرا کم می کند [۹] (شکل ۲-ج و ۲-د). نابجایی های ایجاد شده در مرحله دوم نورد نیز می توانند نقش مشابهی در کاهش استحکام آلیاژ پس از پیرسازی ثانویه داشته باشند.

اما پیرسازی طبیعی نمونه ها منجر به رسوب گذاری همگن تر روی مناطق GP به وجود آمده در دمای پایین شده و از ایجاد بیش از

جدول (۲): نتایج تست SSRT برای نمونه‌های مختلف.

UTS (Mpa)			Elongation (%)		
	Treatment	In air	IN 3.5% NaCl	In air	IN 3.5% NaCl
T6	583	576	11/2	7/5	66/9
	510	502		9/9	92
	552	541		8/4	76
	564	553		8/7	79
	586	579		8/2	77
	546	538		8/9	79
	557	550		10/3	94
	572	563		9/2	85

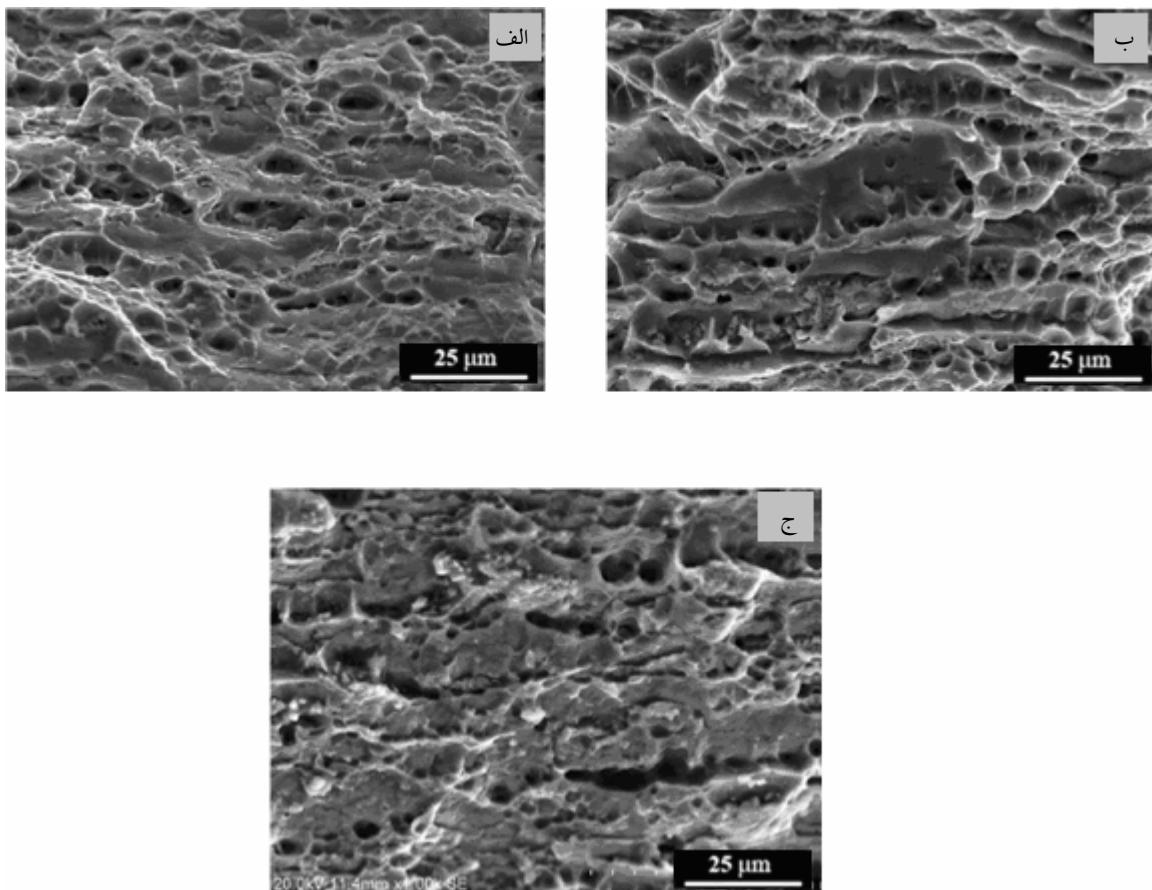
کرنش اعمال شده در نورد ثانویه، همان‌گونه که در شکل (۲) مشخص است، منجر به شکست برخی از رسوبات و نیز کوچکتر شدن منطقه PFZ می‌شود که هر دو اثر با افزایش کرنش نورد افزایش می‌یابند. مقاومت به SCC با افزایش کرنش نورد تا ۵۰٪ افزایش و پس از آن کاهش نشان می‌دهد.

شکسته شدن رسوبات، بدون تأثیر قابل ملاحظه در کاهش حجم مؤثر رسوبات و جلوگیری از ایفای نقش آنها به عنوان سد راه هیدروژن، منجر به افزایش سطح آزاد آند و در نتیجه کند شدن روند انحلال رسوبات مرز دانه می‌شود. علاوه بر این با افزایش کرنش نورد، منطقه PFZ کوچکتر شده و میزان رسوبات پراکنده که به صورت غیرهمگن در مناطق مختلف PFZ جوانه زده‌اند، بیشتر می‌شود. کوچک شدن PFZ که قطب الکترون‌گیر و کاتد محسوب می‌شود، تا اندازه‌ای بر بالا رفتن مقاومت به SCC مؤثر است، اما با بالا رفتن مقدار کرنش از ۵۰٪، نتیجه عکس حاصل می‌شود و کوچک شدن مناطق PFZ از یک مقدار به بعد، منجر به کاهش نرمی شکست مناطق اطراف رسوب و در نتیجه افزایش تردی شکست و کاهش مقاومت به SCC می‌شود.

شکل (۳)، تصاویر SEM سطح مقطع شکست را برای نمونه‌های مشابه، با سه مقدار کرنش نورد متفاوت نشان می‌دهد. در

هیدروژن اتمی محلول در زمینه، برای نفوذ نیازمند مسیرهای با سرعت نفوذ بالاست و به همین دلیل میزان حضور هیدروژن در مسیر پرسرعت مرز دانه‌ها بیشتر است. آلبشت^۶ و همکارانش [۱۱]، نشان دادند نابجایی‌های متحرک که تولید شده در نوک ترک، می‌توانند نقش مؤثری در بالابردن سرعت نفوذ هیدروژن درون شبکه ایفا کرده و در نتیجه باعث بالابردن نرخ خوردگی شوند.

هیدروژن در برابر رسوبات مانند کاتد عمل کرده و سبب انحلال رسوبات و پیشروی ترک خوردگی می‌شود. با بزرگ شدن رسوبات و تغییر ماهیت آنها از GP و Α به Ζ، لغزش‌های اطراف رسوب همگن تر شده و از حالت صفحه‌ای خارج می‌شود [۱۲]. نابجایی‌های ایجاد شده در مرحله پیش کرنش، باعث بالا رفتن سرعت انحلال مناطق GP و رسوبات Ζ شده و به تشکیل رسوبات Ζ از مقدار غیرهمبسته Ζ کمک می‌کند. با تشکیل رسوبات Ζ از مقدار نابجایی‌های متحرک کم شده و در نتیجه با کاهش نفوذ هیدروژن، رشد ترک SCC کندر می‌شود. از طرفی بزرگ شدن GBP که نقش آند دارد و باعث کاهش انحلال آندی می‌شود، نقش مهمی در بهدام انداختن و اباشه کردن هیدروژن اتنی و تبدیل آن به ملکولی و در نتیجه جلوگیری از اثر نامطلوب گالوانیکی هیدروژن دارد [۱۳].

شکل (۳): تصاویر مقطع شکست پس از تست SSRT برای نمونه‌های 5A70a، 5A30a و 5A50a.

به افزایش مقاومت به SCC آلیاژ شده و در عوض کاهش نسبی استحکام را به همراه دارد.

۲- بالا رفتن کرنش در مرحله دوم نورد باعث افزایش استحکام شده ولی کرنش‌های بالاتر از ۵۰٪، بدلیل کوچک کردن بیش از حد PFZ منجر به افت مقاومت به خوردگی می‌شود. تا پیش از این کرنش، افزایش کرنش به علت شکسته شدن رسوبات روی مرز دانه و بالا رفتن سطح الکترونده و ثابت ماندن حجم مؤثر رسوبات، باعث کاهش انحلال آندی GBP و بهبود مقاومت به SCC می‌شود.

۳- در این تحقیق با اعمال یک عملیات ترمومکانیکی جدید بر روی آلیاژ Al-7075، مقاومت به خوردگی تنشی بالاتر از نمونه T₇₃ و استحکام بسیار نزدیک به نمونه T₆ حاصل شد.

نمونه‌های 5A30a و 5A50a اثری از تردی خوردگی و یا شکست ترد دیده نمی‌شود و شکست مرز دانه با تغییر فرم پلاستیکی مناطق اطراف رسوب در مرز دانه توأم است، در حالی که برای نمونه 5A70a تا حدودی سطح مقطع شکست ترددتر به نظر می‌رسد. در مجموع نمونه 5A50a تا حدودی مقاومت به خوردگی بالاتری از نمونه T₇₃ نشان داده در حالی که خواص مکانیکی کاملاً نزدیک به نمونه T₆ دارد.

۴- نتیجه‌گیری

۱- اعمال ۵٪ کرنش پیش از پیرسازی در دمای بالا به علت کاهش میزان رسوبات GP و Η و افزایش رسوب Η و در نتیجه همگن شدن لغزش و کاهش نابجایی‌های متحرک، منجر

- [10] D. Najjar, T. Magnin and T. J. Warner, "Influence of Critical Surface Defects and Localized Competition Between Anodic Dissolution and Hydrogen Effects During Stress Corrosion Cracking of a 7050 Aluminium Alloy", Materials Science and Engineering A, Vol. 238, pp. 293-302, 1997.
- [11] J. Albrecht, B. J. McTiernan, I. M. Bernstein and A. W. Thompson, "Hydrogen Embrittlement in a High-strength Aluminum Alloy", Scripta Metallurgica, Vol. 11, pp. 893-897, 1977.
- [12] D. Nguyen, A. W. Thompson and I. M. Bernstein, "Microstructural Effects on Hydrogen Embrittlement in a High Purity 7075 Aluminum Alloy", Acta Metallurgica, Vol. 35, pp. 2417-2425, 1987.
- [13] R. G. Song, W. Dietzel, B. J. Zhang, W. J. Liu, M. K. Tseng, A. "Stress Corrosion Cracking and Hydrogen Embrittlement of an Al-Zn-Mg-Cu Alloy", Acta Materialia, Vol. 52, pp. 4727-4743, 2004.

۶- پی‌نوشت

- 1- Retrogression and Reaging
 2- Cina
 3- Ou
 4- Wang
 5- Solution Treatment
 6- Albercht

- ## ۵- مراجع
- [1] J. E. Hatch (Ed.), *Aluminum Properties and Physical Metallurgy*, American Society for Metals, OH, 1989.
- [2] M. M. Sharma, M. F. Amateau and T. J. Eden, "Hardening Mechanisms of Spray Formed Al-Zn-Mg-Cu Alloys with Scandium and other Elemental Additions", Journal of Alloys and Compounds, Vol. 416, pp. 135-142, 2006.
- [3] N. Q. Chinh, J. Lendvai, D. H. Ping and K. Hono, "The Effect of Cu on Mechanical and Precipitation Properties of Al-Zn-Mg Alloys", Journal of Alloys and Compounds, Vol. 378, pp. 52-60, 2004.
- [4] A. F. Oliveira Jr., M. C. de. Barros, K. R. Cardoso and D. N. Travessa, "The Effect of RRA on the Strength and SCC Resistance on AA7050 and AA7150 Aluminium Alloys", Materials Science and Engineering A, Vol. 379, pp. 321-326, 2004.
- [5] M. Puiggali, A. Zielinski, J. M. Olive, E. Renauld, D. Desjardins and M. Cid, "Effect of Microstructure on Stress Corrosion Cracking of an Al-Zn-Mg-Cu Alloy", Corrosion Science, Vol. 40, pp. 5-805-819, 1998.
- [6] B. M. Cina and U. S. Patent, No. 3, 856, 584, 1974.
- [7] B. L. Ou, J. G. Yang and M. Y. Wei, "Effect of Homogenization and Aging Treatment on Mechanical Properties and Stress-Corrosion Cracking of 7050 Al Alloy", Metall. Mater. 38A, pp. 471-479, 2007.
- [8] D. Wang, D. R. Ni and Z. Y. Ma, "Effect of Pre-strain and Two-step Aging on Microstructure and Stress Corrosion Cracking of 7050 Alloy", Materials Science and Engineering A 494, pp. 360-366, 2008.
- [9] G. Waterloo, V. Hansen, J. Gjønnes and S. R. Skjervold, "Effect of Predeformation and Preaging at Room Temperature in Al-Zn-Mg-(Cu,Zr) Alloys", Materials Science and Engineering A, Vol. 303, pp. 226-233, 2001.

